

Kedves testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

Az ószövetségi napi ige már egy ideje Jób könyve a református bibliaolvasó kalauz szerint.

Míg az újszövetségi ige Pál apostol hitéletet szépen elrendező gondolatainak gyűjteménye, addig ez az ószövetségi ige nyugtalanító, hiszen nincs nyugvópontja, Jób véget nem érő szócsatában hit vitázik eleinte 3, majd később még egy ismerőssel, akik barátai voltak, de a barátságuk ráment erre a vitára. Nincs győztes a vitában, de az az érdekes, hogy nem a veszekedés színvonaltalansága miatt, hanem azért, mert sehogy sem tud szintézissé összeállni egyik fél teológiája sem. Mindkét oldalról számos olyan szép gondolat hangzik el, amit a későbbi időkben mind a zsidók, mind pedig a keresztyének is szívesen idéznek.

Elsőre az ember szívesebben foglalkozna az újszövetségi igével, hiszen egyfajta hit célba érést ígér, illetve amolyan hitmegnyugtatót, míg az ószövetségi ige inkább csak érzéseket fejez ki. Ez a gondolkodásmód azonban nem korrekt. Nem helyes, mert az újszövetségi igével visszaélve az embernek olyan érzése lehet, hogy na, tessék, itt az útmutatás, csak meg kell fogadni, és ennyi, ez a hit kedves Isten előtt és tökéletesen működik. Csakhogy ez nem igaz. Pál apostol nem azért írta a második timóteusi levelét, hogy azt megértve olyan érzése legyen az olvasónak, hogy akkor most minden rendben van. Pál apostol feszült helyzetre reagált ezzel a levelével. Ő maga is kereste rá a válaszokat, és amire jutott, azt írta meg. Az ő teológiája is bármennyire kiváló, mégis töredékes. És az, hogy mennyire sikerül az olvasónak megtartani a tanítást, az is örökre nyitott kérdés marad. És egyáltalán nem azért írta meg az apostol a levelét, hogy ami abban van, azt megtegyék, az egyéb dolgok meg nem érdekesek. Az apostol arra akart tanítani, hogy a mindenkori gyülekezeteknek a hitében folyamatosan fejlődni kell, a problémákat észre kell venni és Isten segítségével azokat orvosolni.

Testvéreim! Ez után talán már jobban értjük azt, hogy az ószövetségi ige nem is tér el annyira az újszövetségitől. Miről is van benne szó?

Először is arról, hogy Jóbnak nyomorult az élete, méghozzá hívőként. Ez nagyon nagy probléma. Nem azért, amit a 4 tanácsadó gondol, hogy ezek szerint nincs rendben Jób élete, hanem éppen azért, mert rendben van az élete és mégis olyan szervi betegséggel kínlódik, amitől földi pokol az élete. Ráadásul elveszítette minden vagyonát, s végül, de nem utolsó sorban elveszítette gyermekeit is. Egyedül a felesége maradt életben, de ő ebben a helyzetben teljesen elidegenedett tőle. Hogy is van a házassági eskü szövege: míg a halál el nem választ. Általában nem szoktak rá gondolni, de nem egy házasságot tett már tönkre valaki hozzátartozó halála. Bizony, Jób magára maradt. Hívő emberként.

Ez az első üzenet. Van olyan, amikor valaki komoly hittel magára marad a hitével, nincs senki segítője. Persze itt óvatosságnak kell lennünk, hogy nehogymajdnem mindenki belehelyezze magát Jób helyébe és azt gondolja: bizony, engem is már vagy 1 hónapja, hogy megkérdezett valaki gyülekezeti tag, hogy hogy vagyok, úgyhogy ez egy szörnyű gyülekezet, ki is lépek belőle, mert ezt a nemtörődömséget nem lehet kibírni. Nyilván nem ilyen magára maradt hitre kell gondolni. És nem is olyanra, amelyik hiszi, hogy Isten, de semmi normális vallásgyakorlat nincs, semmi igazi Krisztus szeretet, és mégis az illető úgy érzi: senki nem érti meg őt a maga hitében. Ó, nem. Jób könyve egyértelműen szól arról, hogy Jóbnak nagyon szép, tiszta hite volt. Nagyon komoly vallásgyakorlattal. És mégis egyszer csak magára maradt. Persze lehet mondani, hogy a biblia addigi szövegei erőt adhattak neki, és ez részben igaz is, de attól még a

kortársak, barátok tekintetében egyedül maradt nyomorult hitével. Bizony, van ilyen. Van olyan, amikor valaki nagyon komoly hit mellett is egyedül marad a nehézségében és életét áldatlannak látja. Betegség, halál, sikertelenség, veszteségek, támadások hatására. Lehet, hogy ezen az istentiszteleten is van egy-két ilyen tag közöttünk. Nekik különösképpen is szól ez az ige.

Aztán arra is tanít az ige, hogy a hívő ember természetesen keresi hittestvérek társaságát - itt meg is jegyzem, hogy, ha nem, akkor az nem a krisztusi hit -, de miközben keresi a hittestvéreket, aközben ők éppúgy erőt is adnak neki, mint amennyire máskor meg éppen az erőt veszik el. Jób természetesen hittestvéreivel van közösségben, de beszélgetésük vitává, veszekedéssé fajul. Nos, ilyen van. Mindmáig. A teológián is, amikor lelkes teológusokként tanultunk teológiát, hány meg hány véget nem érő éjszakai veszekedéseink voltak, különösen a más kegyességük között... Az ember hittestvérekkel beszélget, mégis néha tördöfés a szavuk, vagy az igazságaikkal nem képesek gyógyítani. Bizony, néha ez van. És ennél aligha nevezhető megoldásnak az, ha az emberekből, vagy a hívőkből kiábrándulva az ember magára marad a hitével, elfordul a hittestvérektől. Az már inkább nevezhető előre haladásnak, ha a holtpontoknál imádkoznak együtt. De nem úgy, hogy az imáikban célozzanak Istennek a másiktól, hogy csináljon már vele valamit, hanem úgy, hogy töredékes hiteiket alázattal Isten elé viszik. Ez egy járható út, még akkor is, ha nem olyan sokaknak sikerül ezt megvalósítani.

Aztán az is üzenet Jóbtól, hogy elemi erővel keresi Istent. Nem egyszerűen azért, hogy igazat adjon neki, hanem azért, hogy vizsgálja ki a szívét! Testvéreim! Ez egy igaz ember imádsága. Istent azért keresni, hogy vizsgálja meg a hívő ember szívét! Azért, hogy az ember találja az igaz emberség útját és meg is tudjon maradni rajta. Ezt az igaz emberséget az igaz istenfélelemmel lehet csak megvalósítani. Isten elé kell állni naponként, és Jób ezt nem csak, hogy megteszi, de kifejezetten ez a vágya, hogy szembe találja magát Istennel. Nagyon komoly hit ez. Példa számunkra.

A következő üzenet az, hogy Jób hiába keresi tiszta szívvel és elemi erővel Istent, nem találja. Pontosabban majd később igen, de csak akkor, amikor Isten ezt megengedi neki. Most egy nagyon furcsát mondok: az újszövetség által, az által, hogy Jézus a kegyelmes Istent mutatta meg nekünk, még mindig igaz az, hogy ezt a jézusi Atyát is csak kegyelemből lehet megtalálni, csak akkor, amikor ezt Isten megengedi. Az újszövetségi ige lendületessége, és helyzetmagyarázata, tanítása lehet, hogy azt sugallja: ma már az újszövetségi korban élve nincs többé elrejtőzködő Isten, de az igazság az, hogy Isten még mindig egyes esetekben rejtőzködő: bizony, máig vannak olyan idők, amikor a próféták hallgatnak, vagy egyenesen nincsenek próféták, máig vannak olyan gyülekezeti helyzetek, ahol nincs világos kijelentés sem a lelkésznek, sem a gyülekezetnek, hogy mi a helyes út. Van olyan, amikor valaki őszintén keresi az Urat és nem találja. Legalábbis nem gyorsan. Csak sokára. Van ilyen. A szenvedés teológiája máig olyan érzékeny téma, ahol számos kegyességi csoport kegyetlen üzenete az, hogy a szenvedés csak átmeneti lehet, ahol Isten hamar megmutatja a dicsőségét a szenvedőn. S ha nem történik ez meg, akkor meg keresik a hibást, ami vagy a hívő ember, vagy a környezete, vagy esetleg valamilyen más csoport, vagy személy. Pál apostol amikor a szenvedésről tanít, akkor ugyan valóban arra tanít, hogy a szenvedés legyen értelmes, de ezzel nem azt üzeni, hogy azonnal meg kell tudni mondani, hogy mi az értelme a szenvedésnek. Sokkal inkább úgy tanít, hogy ahol az ember megtanul elszenvedni, ott a cselekvő Isten a cselekvésképtelen emberrel szemben sokkal inkább megmutatkozik. Vagy arra tanít, hogy ahol Isten bajt enged rá az emberre, ott valahogyan máshogy a jót is ráküldi. A lényeg az, hogy az újszövetségi korban is

keresnünk kell Istent, és számos esetben Isten csak sokára jelenti ki akaratát. Az embernek ezt el kell tudnia hordozni, és ez nehéz. S ha ehhez imáiban az eget ostromolja: érthető. A barátok részéről viszont a fölényes teológiai csillapítása Jóh Istenmegjelenés-provokálásának annál szégyenletesebb.

Testvéreim! Az ószövetségi ige nem kész tanítást ad elénk, hanem arra tanít: az igaz hit Istenkereső. Keresztényekként természetesen valljuk: Isten akaratát Jézus páratlan módon hirdette meg és jelenítette meg. De ettől még egyes helyzetekben hittestvérekként a gyors válasz helyett jobban tesszük, ha türelmesen meghallgatjuk a hitszenvedőt, a hitében elcsüggedtet és imádkozunk vele. És majd együtt örülünk vele, ha Isten valahogyan egyszerre megjelenik. Akár a mi közvetítésünk által, akár a nélkül.

Kedves keresztelő család!

Jézusnak ebben a mondatában van valami nagyon alázatos, amikor nem azt mondja, hogy az enyém minden hatalom, hanem azt mondja: nekem adatott minden hatalom.

Bizony, mikor kisgyermekek voltunk, de nehéz volt leszoknunk arról, hogy ami csak tetszett, ne mondjuk rá, hogy az enyém! Máig nehéz beérnünk azzal, hogy rengeteg tehetségünk, tehetőségünk inkább csak felelősség, nem birtokolhatjuk kényünkre-kedvünkre. Nem a mienk a gyermekünk, házastársunk, gyülekezetünk, vagyunk, tudásunk.

Jézusnál ez nem volt gond. Ő a feltámadása pillanatáig a maga mindenható mivoltát nem érzékeltette, nem hangsúlyozta. Megvárta, hogy az Atya a feltámadásban megdicsőítse, és csak ekkor jelentette ki a nagy titkot, hogy ő a Messiás, és neki adatott minden hatalom mennyen és földön.

Ha az ember, amikor a keresztelésben Jézushoz kapcsolódik, ezt a Jézust látja maga előtt, akkor a hatalom szónak pozitív jelentése lesz, és az idők folyamán egyre jobban megismerve Jézus földi életét, egyre inkább tisztább képet kap arról, hogy mit is jelent ez a hatalomgyakorlás tőle a földön. Ami a mennyeit illeti: erről még nincs pontos képünk, ezt csak a földiből tudjuk kikövetkeztetni, hogy nagyon jó lehet.

Kedves szülők, keresztszülők, kedves gyülekezet! Jézus ezzel a hatalmával megbátorítva a tanítványokat, arra kérte, hogy ezt hirdessék, és hogy ezt kereszteléssel pecsételjék meg. Ennek teszünk most eleget. Ámen.